

[Vagn Bro.]

er det paa Grund af, at der mangler Ansøgere, men i disse Tider mangler der ikke Ansøgere og da navnlig ikke til Stillinger som disse. Derfor vil det være rimeligt, at de kommunale Raad blandt disse tre kan bestemme, hvem de selv maatte ønske.

Det andet er Forholdet med Hensyn til Afskedigelsen; her er der Mulighed for at høre.

Endelig er der een Ting til, som det ærede Medlem slet ikke omtalte, og det er, at med Hensyn til de kommunale Betjentes Antal har de kommunale Myndigheder i høj Grad Medbestemmelsesret. Der staar vel, at deres Antal kan hverken formindskes eller forøges uden Justitsministerens Samtykke; men skal det forøges, skal Bevillingen gives af den paagældende Amtsmyndighed, og derfor er det i høj Grad, ikke mindst paa dette Omraade, af Betydning, at de kommunale Bestyrelser har Haand i Hanke med disse Forhold.

Jeg takker den højtærede Justitsminister for de Udtalelser, han fremsatte om Ordet „fortrinsvis“; de falder ganske og aldeles sammen med mine Betragtninger, som jeg ikke nærer Skygge af Tvivl om falder sammen med enhver sproglig Betragtning. Det er netop dette, som efter min Mening er Enheden i Politiet, vi opnaar nu. Det gør, at jeg finder, at Virkeligheden burde et Forslag maaske endog ikke sondre mellem de to Grene under den fælles Politimester med anden Sondring end den, som ligger i, at Statspolitiet ifølge dets Uddannelse er mere kvalificeret til at have med den straffende Retspleje at gøre og i Kraft af dets større Dygtighed paa dette Punkt faar mere med den at gøre, men at ellers Enheden opretholdes, ved at Politimesteren har sit fælles Korps, som han sender ud i de enkelte Tilfælde.

Jeg maa jo rigtignok sige, at naar det ærede Medlem Hr. Knud Hansen efter de meget klare Udtalelser, jeg havde fremsat, kunde se, at jeg i mit Hjerte var Tilhænger af hans Betragtninger, er det ærede Medlem en uhyre taknemmelig Mand, og jeg maa sige, at skulde det ske, at vi kom til at sidde i Udvalg sammen om denne Sag, da vil det ærede Medlem, desværre for ham, meget hurtigt blive belært om, at denne Hjertetilslutning fra min Side ikke vil komme til at betyde ret meget for hans Synspunkt paa dette Omraade.

Jeg skal slutte med at gøre en Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Niels Petersen. Han sagde, at Korpsaand var han imod. Det er jeg ogsaa i allerhøjeste Grad,

og jeg takker det ærede Medlem for den Udtalelse. Jeg vil haabe, at han under Behandlingen af et andet Spørgsmaal, som muligvis snart kommer til at foreligge i dette høje Ting, ogsaa vil hævde sine Betragtninger over Korpsaanden. Jeg tænker her paa Spørgsmaalet om den Korpsaand, der kunde være i det af det radikale Venstre foreslaaede lejede Værn.

L. D. Rasmussen: Det glæder mig, at det ærede Medlem Hr. Vagn Bro dog har faaet Øje paa, at Bykommunerne i særlig Grad maa bære disse Udgifter. Det viser han ved at sige, at de store Byer vil faa en betydelig økonomisk Aflastning, og at Byrden vil blive flyttet over paa de mindre Byer og Landet. Men dette vil jo kun ske, fordi de store Byer hidtil har maattet bære en større Part af Byrden, end der med Rette tilkom dem, og saa forekommer det mig dog, at det ærede Medlem alene ud fra Retfærdighedshensynet maatte kunne være med til at skabe en Ændring heri.

Der var en Udtalelse af det ærede Medlem, som forundrede mig noget. Han fortalte om et Tilfælde i en Politikreds, hvor en sigtet havde kunnet tale med visse Dele af Politiet i Kredsen, uden at man vidste noget om, at vedkommende overhovedet var sigtet. Det viser jo netop, at der ikke nu er det Samarbejde og den Enhed i Arbejdet, som der burde være, for dette er jo aldeles urimeligt. Tænke sig, at der kan komme en Anmeldelse i en Politikreds, uden at Politiet, saavel det kommunale som Statspolitiet, ved det og kan foretage de fornødne Forholdsregler!

Det ærede Medlem var inde paa Om-talen af det muligt uheldige i Lovforslaget Krav om 3 Aars Ansættelse paa et Dommer- og Politikontor for at kunne blive Fuldmægtig og i overordnet Stilling i et større Politikorps for at kunne blive Politimester, og jeg tror ogsaa, det er rigtigt, at dette vil virke noget uheldigt. Thi ligesom man maa slaa fast, at det er særdeles heldigt, naar Politibetjentene i Almindelighed har Forbindelse med den civile Befolkning, lever imellem dem, kender dem og saa videre, saaledes maa det ogsaa være Tilfældet for dem, der beskæftiges paa Politiets Kontorer, og det er meget sandsynligt, at Folk, der kommer ude fra praktisk Virksomhed paa andre Kontorer, hvor de taler med en Mængde Mennesker, som henvender sig til dem, derved faar et Kendskab, et almindeligt, om jeg saa maa sige, civilt Tilsnit, som kan være